

שער היחוד והאמונה – פרק ה

והנה על זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה: בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין; ראה שאין העולם מתקיים, שתף בו מדת רחמים, דהיינו: התגלות אלקות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה.

והנה על זה אמרו בגמרא, דלעילא בסטרא דקדושה עלאה אית ימינא ואית שמאלא, דהיינו חסד וגבורה. פירוש: דשתייהו הן מדות אלקות למעלה משכל הנבראים והשגתם, דאיהו וגרמוהי חד בעולם האצילות.

ואף השגת משה רבינו עליו השלום בנבואתו לא היתה בעולם האצילות אלא על ידי התלבשותו בעולם הבריאה; ואף גם זאת – לא בשתי מדות אלו, חסד וגבורה, אלא על ידי התלבשותו במדות שלמטה מהן במדרגה, שהן מדות נצח הוד יסוד [כמו שכתוב בשער הנבואה].

רק שמתן שכרם של צדיקים בגן עדן הוא השגת התפשטות החיות ואור הנמשך משתי מדות אלו, חסד וגבורה. והוא מזון נשמות הצדיקים שעסקו בתורה לשמה בעולם הזה. כי מהתפשטות שתי מדות אלו נמתח רקיע על הנשמות שבגן עדן, ורקיע זה נקרא רזא דאורייתא. ובו סוד כ"ב אותיות התורה הנתונה משתי מדות אלו, כדכתיב: "מימינו אש דת למו" (דברים לג, ב). ומרקיע זה נוטף טל למזון הנשמות, דהיינו דיעת סוד כ"ב אותיות התורה. כי הרקיע הזה הוא סוד הדיעת, והתורה היא מזון הנשמות בגן עדן, והמצות הן לבושים, כמבאר כל זה [בגמרא ויקהל דף ר"ט ור"י ובעץ חיים שער מ"ד פרק ג']: